

πού γράφει ἐν τοῦ ΚΑΠΑ ΖΙ τὸ χέρι
 τούτέστι τρέχα γύρευε καὶ Νικολὸ καρτέρει

Τὴν ἐβδομάδα μιὰ φορὰ ὁ «Σάτυρος» θὰ θγαίνη
 καὶ τὸ ξερὸ κάθε Ρωμηοῦ στὴν τσέπη του θὰ μπαίνη
 μὲ πέντε σέντσια μοναχὰ τὸ φύλλο ν' ἀγοράζη
 νὰ κἀνη γέλι' αὐτὸς μὲ μᾶς καὶ μεις μ' ἐκείνον χᾶζη.

Νέα Ὑόρκη ἔδρα μας Σατύρου χρόνος τρίτος
 καὶ τοῦ Ρωμηοῦ πολὺ κι' ἐμᾶς μᾶς συγκινεῖ ὁ πόνος.

Μηνὸς τοῦ Μᾶη ἔξη
 Ἄμὰν Χριστέ κι' ἄς φέξη.

Ἄν θέλη ὁμῶς καὶ κανεὶς συνδρομητὴς νὰ γείνη
 δυὸ μοναχὰ δολλάρια τὸ χρόνο θὰ μᾶς δίγη,
 κι' ὅπως μὴ κάμνωμεν καὶ μεις... ἐράνουσ' ὅπως ἄλλοι
 τὴν συνδρομὴ του ὁ καθεὶς νὰ τὴν π ρ ο κ α τ α β ἄ λ η.

Χίλια ἐνηηκόνσιακόσια μὰ καὶ δέκα ἔξη
 μεσ' σαυτὴ τὴ μπόρα κᾶτι θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ἄριθμὸς τοῦ φύλλου εἶν' ἑκατὸ καὶ ἓνα
 Ποῦ λέν γι' ἀγαματάκια δαχτυλοποιημένα

ΤΗΣ ΛΟΥΖΙΤΑΝΙΑΣ Η ΜΝΗΜΗ ΛΕΝ ΑΙΩΝΙΑ
 ΚΑΙ ΜΕ ΑΦΡΑΤΗ ΜΠΥΡΑ ΤΗΣ ΚΑΝΟΥΝΕ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Τὰ δυὸ ξετσιπωτά μας ὄντα
 τὰ λέν μὲ τρόπο κι' ἀπόσπόντα

Μὲ τρόπο τὰ λένε
 Γελοῦνε καὶ κλαῖνε

Φ. Ἀκούεις κρότους Περικλῆ;

Π. Νοιώθω νηστείας χῶτα.

Φ. Σεισμοὶ τὴ γῆ ταράζουνε, κροτοῦνε βαρελότα
 κι' ἀντιλαλοῦν βραχνὲς φωνὲς στοὺς κάμπους καὶ στοὺς δρόμους
 Βάρδα φουρνέλο κι' ὁ Ἐτιὲν χαλᾶ σιδηροδρόμους

Ὁ Μαθουσάλας γύρω του ματιὲς στηλώνει γαῦρες
 Μίνες ἔδῳ, φουρνέλα κεῖ, τρανὲς φωτιὲς καὶ λαῦρες
 Συντρίμμα πέφτουνε στὴ γῆ γεφύρια καὶ καμᾶρες
 καὶ ἄρες μᾶρες Περικλῆ κι' ὄραϊες κουκουνάρες.

Συνδέσμοις βλέπω γαλονιῶν, λαμποκοποῦντα ξίφη
 κροφὰ ἀντιδυναστικῶν γοργοσαλεύουν στίφη.
 Ὅμως δὲν βλέπω στὸ Γουδι τὰ ἄθλα τὰ παλῆα
 καὶ μοναχὰ μυρίζομαι ὄραϊα σκορδαλιά.

Μάτι' ἀντικρύζω ἄγρια καὶ μάτια θολωμένα,
 αὐτιά κιντῶ γαῖδουρινὰ στοὺς τοίχους κολλημένα
 φρουροὶ φυλᾶνε ἄγρυπνα κάθε τρανὸ τσοπάνη
 φοβᾶτ' ὁ Γιάννης τὸ θεριὸ καὶ τὸ θεριὸ τὸ Γιάννη.

Πέφτουν τὰ κάστρα τῆς Ὁργυιάς, τῆς Ἄρτας τὰ γεφύρια
 Στὸ διάβα του σωριάζονται κελιά καὶ μοναστήρια
 καὶ στὸ ἔξῃς τετράπαχοι βαρβᾶτοι κολογέροι
 δὲν θάχουν πλέον πῶς καὶ ποῦ νὰ τρίβουν τὸ πιπέρι.

Βαρδᾶτε κι' ὁ ἐρίγδουπος ὁ Ζεὺς περνᾷ καὶ θρέμεται
Τρέμετε γῆ καὶ οὐρανὸς καὶ Συμμαχίες τρέμετε
κι' ἂν νεύση μόνον μιὰ φορὰ Κράτη μακρὰν καὶ ὄμορα
γῆς Μαδιάμ θ' ἀγίνετε καὶ Σόδομα καὶ Γόμορα.

Βάρδα φωνάζει καὶ κανεὶς μὴν τύχη καὶ τολμήση
τὸν ἀρσενικοθήλυκο τὸ δρόμο νὰ μοῦ κλείση.
Πρῶτος τραβῶ κι' ἀκολουθοῦν οἱ γέροι μου μινίστροι
τοῦ Ἔθνους ὄλοι σέρονοντας τὸ σάπιο τὸ καπίστρι.

Π. Κᾶτι ἀκανανόητο θαρρῶ στὸ βάθος κρύβεις
Σὰν τὸ Μεσσία, Φασουλῆ, τὸν Κρητικὸ τὰ στρίβεις
ποῦ μιὰ δὲν θέλει τὴν Ἀρχὴ σ' ἓνα νησι πετιέται
καὶ δυὸ γιὰ νάμπη μέσα τῆς χιλομαλλιοτραβιέται.

Μιὰ εἶσαι φίλος τῆς σοφῆς πλειάδος τῶν γερόντων
κλείνων τ' αὐτιά σου στοὺς κλαυθμούς καὶ θρήνους τῶν
(πεινῶντων)

καὶ μία ἐναντίον των μαγκούφη ξεσπαθώνεις
καὶ γένεια ποῦ τὰ φίλησες τὰ διπλοφασκελώνεις.

Αἶνιγμα εἶναι ἄλτο ὁ τρόπος ποῦ μιλεῖς
Μία προβάλλεις Χριστιανὸς μιὰ γίνεσαι Ἀλῆς
κι' ὡς ἐθνικόφρων βουλευτῆς μὲ τὸ λιὰ τὸ φέσι
γιὰ τῆς Πατρίδος τὸ καλὸ ξεσχίζεσαι μπαμπέση.

Ἀπὸ τὰ χίλια κόμματα ποῦχει ἡ δόλια χώρα
ἐντὸς κι' ἐκτὸς ἀπ' τὴν Ἀρχὴ, σὲ ποῖο πιστεύεις τώρα;
Πές μου ἐσὺ ποῦ πάντοτε φιλοσοφεῖς βαθύτερα
σὰν ἄλλοι ζοῦν μὲ γυλιὸ καλὰ κι' ἐμεῖς καλλίτερα;

Ζωῆς ἠρέμου γέννημα ἡσύχου βίου θρέμμα
Τι εἶσαι; Φιλελεύθερος ζητῶν νὰ χύσης αἷμα
ἢ ἐθνικόφρων δηλαδὴ πηγαίνων λάο- λάο
γρομμίσου πῆτ' ἀπ' τὸ ταῖρι καὶ πέσε νὰ σὲ φάω;

Πές μου ποῖος θέλεις νὰ κρατῆ τοῦ τιμωριοῦ τὸ διάκι;
Θέλεις τὸ Γέρω- Στεφανῆ, θέλεις τὸ Λευτεράκη
νάνα πὼς ἦταν κι' ἄλλοτε στῆς καρκαλοῦς τῆς πλάτες
καὶ πίσω του οἱ Σύμμαχοι νὰ γίνωντ' ἀγωγιάτες;

Θέλεις γαῖδοῦρι νὰ γενῆς, νὰ σέχουν φορτωμένο
καὶ τὸ ποτάμι νὰ περνᾷς ποῦναι κατεβασμένο
καὶ νὰ μὴ ξέρης τὰ σακκιά ποῦ σοῦχουν στὸ σαμάρι
ἂν γεμισμένα τάχουνε μ' ἄλατι ἢ σφουγγάρι;

Φ. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω Περικλῆ ἀληθινὰ ποῖον θέλω
Θέλω τὸ Γέρω- Στεφανῆ, τὸ νέο Βενιζέλο
Θέλω τὸν Ἴξ καὶ τὸν Ἰγγρέκ, τὸν τάδε καὶ τὸν δεῖνα
κι' ἓνα δὲν θέλω σήμερα. Τὸ αἷμα καὶ τὴν πείνα.

Δὲν ἦρθ' ἀκόμα ὁ καιρὸς νὰ μποῦμε στὸν καυγᾶ
Κλωσσα μ' ἀρέσει νὰ γινῶ καὶ νὰ κλωσσῶ αὐγά
κι' ὅταν οἱ ἄλλοι λυώνουνε νὰ λέμε κλοῦ κλοῦ κλοῦ
ὄσω νὰ ῥθῆ γυρεύοντας ἢ κάθε Γιαβουκλοῦ.

Μὴν τὸν κυτᾶζεις σήμερα περὶλυπος τὸ χάρη
Μπαμπάκοβούλωσε τ' αὐτιά στὸν Κρητικὸ ἀντάρτη
κι' αὐτοὶ οἱ γέροι Ἐ λ λ η ν ε ς ποῦ τὴν εὐθύνη φέρουν
ὄσω κι' ἂν ἐξεκούτιαναν ἀκόμα κᾶτι ξέρουν.

Π.— Μυστηριώδες ὕφος
καὶ πάλι ἔχεις πάρει
Ἐσχάτως ἓνας γριῖφος
ἐγίνηκες μουρντάρη
κι' ἀφοῦ σὰν τράγος στάνης
μονάχος περπατεῖς
ἢ τὸ σπιοῦνο κάνεις ἢ θὰ συνομωτῆς.

Γιὰ νὰ χαθοῦν οἱ ἰοῖστροι
οἱ ἐθνικοὶ οἱ τόσοι
τοῦ Μπέρονστοφ τὸ ἀγκίστρι
σ' ἔχει θαρρῶ τσακώσει
κάποιο γενναῖο τσέκι
ἢ τσέπη σου θὰ κλείνη
καὶ δεύτερος ζευζέκι
Ἰούδας ἔχεις γίνει.

Γιὰ νὰ μὴ δίνης τώρα
ἓναν παρᾶ σακάτη
πὼς τὰ περνᾷ ἡ χώρα
ἢ μακαριωτάτη
αὐτὸ θὰ πῆ γιὰ μένα
κρυφὸ χορὸ σὰν σέρνης
σοῦ πάει τρία κι' ἓνα
κι' ἔγεινες πόσα πέρνεις.

Φ.— Μήτε τὸν Μπέρονστοφ εἶδα
μήτε ψιλά τοῦ πῆρα
Ὅταν μοῦ ποῦν Πατρίδα
κλωσσοπατῶ τῆ λίρα
κι' αἰσθημα μίο κάρο
τόσα κρατῶ καντάρια
ποῦ δὲν τὰ σέρνει κάρο
μήτ' ἕκατὸ μουλάρια.

Ἄν κατηφῆς πὼς εἶπες
τὸ μοῦτρό μου κυτᾶζεις
δὲν εἶν' ἀπὸ τῆς λύπης
καὶ μὴν ἀναστενάξης.
Ἄπ' τὴν Ἀθήνα κᾶτι
στὸ τελωνεῖο στέκει
ξεβράκωτο κομμάτι
ποῦ περιμένει τσέκι.

Εἶν' ὁ γυμνὸς ποῦ ἔχω
μέσ στη βαλίτσα χώσει
κι' ἐνῶ γιὰ κείνον τρέχω
ἴσως νὰ μοῦ κρυώση
καὶ κόψιμο τὸν πιάση
διάρροια καὶ ποῦντες
κι' ἔτσι δουλειῆς μοῦ φτιάση
μὲ λερωμένες φούντες.

Τι τέχνη ἔχει θεία
τὸ δ α χ τ υ λ ο φ ε ρ μ ε ν ο .
Μιλεῖς σὰν τὴν Πυθία,
καὶ δὲν καταλαβαίνω

Π.—

Φ.—

Τέσσερα κολοκύθια
τὰ δυὸ σαπίσανε
τάχατες νᾶν' ἀλήθεια
πὼς τὸ πουλήσανε;
Φέρε τῆς καρμπούτζες
σαντοῦρι καὶ κλαρίνο
καὶ δῶσε χίλιες μουντζες
σ' ἐκεῖνο τὸν Ἐλγίνο.
Σὰν τὸ θαλασσοποῦλι
πετᾷ ὁ Κωσταντίνος
καὶ γύρω λένε οὔλοι

«Ποῦν' ὁ Ἐρμῆς ἐκεῖνος
ποῦ ὁ Μιζὲ νὰ κλείσουν
κόμ' ἐμιγκρὰν τὸν πᾶνε
κι' ἀντὶ νὰ τὸν ταῖσουν
τὸ δόλιο θὰ τὸν φᾶνε;»

Π.—

Ἡ φτώχεια ποῦχεις φέτο
σ' ἔβλαψε Φασουλῆ.

Φ.—

Κουρδίζω Περικλέτο
τῆς νύχτας τὸ βιολί
κι' ὅπως ὁ Χόντζας κλαῖω
πλὴν παίζω κι' ἓνα κόρο
κι' ἂν δὲν ἀκοῦς σοῦ λέω
πὼς θ' ἀκουσθῆ τουμόρω.

Ποῖος ξέρει ποῖα σκαπάνη
στὸ φῶς νὰ τῶχη βγάλη
ἴσως τσαπὶ τσοπάνη
μπορεῖ κι' οἱ Ἀγγλογάλλοι.
κι' ἡ Μοῖρα στραβοκάνη
γράφει στὸ κούτελό του
νὰ ἰδοῦν κι' Ἀμερικᾶνοι

— Παρντὸν- τὸν ἀφαλό του.
Κανένας δὲν τὰ ξέρει
τῆς Μοῖρας τὰ γραμμένα

Ποῖος ξέρει ἂν καὶ μένα
ἢ Μοῖρα δὲν τὰ φέρη
σὰν μοῦ κλειστοῦν τὰ μάτια
νὰ ρθοῦν νὰ μὲ συλήσουν
κι' ὄλα μου τὰ κομμάτια
νὰ τὰ μοσχοπουλήσουν!.

Σὲ δημοσιογράφους
ιδίως τσαρλατᾶνο
μὴν πιστυθῆς τοὺς τάφους
Γιὰ τοῦτο σὰν πεθάνω
κᾶλλι' ὄχω νὰ μὲ φᾶνε
ἢ γᾶτες καὶ οἱ σκύλλοι
παρὰ νὰ μὲ κυτᾶνε
νὰ γίνωμαι ρεζίλι.

Ἄλωτος σὰν θὰ μείνω ἀπὸ τὰ κρήματα μου
νὰ κάψης σοῦ ἀφίν ὄδλα τὰ κρέατά μου
γι' ἄγαλμα μὴ μὲ πάρουν καὶ βγῶ στὰ τρυφερίτσια
κι, ἐρθοῦν καὶ μὲ κορτάρουν γυναῖκες καὶ κορίτσια.

Ἄν μέσ' σ' αὐτὴ τῆ ζῆσι ὅπως καθεὶς τὸ ξέρει
τὴν ἔχω συνηθίσει τὴν πείνα χασομέρη
μὰ ὄλα μου τὸ κῶλα μέσ' στὰ σκουτιά τὰ θάζω
καὶ ὄσα πρέπει ὄλα ἐπιμελῶς σκεπάζω.

Αὐτὰ ἐδῶ τὰ λίγα γυρεῖ ἡ ψυχὴ μου
καὶ μόνον σὺ κολλίγα ἀπ' τὸ νεκρὸ κορμί μου
ὄτι ἐπιθυμῆσης κι' ἀρέσεις πῶς πολὺ
μπορεῖς νὰ τὸ κρατήσης νὰ κάνης χαϊμαλί.

